

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Miloslava Výborného a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **V. H.**, zastoupeného JUDr. Ing. Jakubem Backou, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, odbor cizinecké policie**, se sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 9. 2017, čj. KRPA-346483-21/ČJ-2017-000022, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 11. 2017, čj. 4 A 119/2017-37,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Ustanovenému zástupci žalobce advokátovi Mgr. Jakubovi Backovi **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v řízení o kasační stížnosti ve výši 8228 Kč; tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalobce je státním příslušníkem Ukrajiny. Dne 24. 9. 2017 se žalobce při kontrole policií prokázal padělaným občanským průkazem Rumunska na jméno M. B. jako

vlastním. Na území pobýval bez víza či oprávnění k pobytu. Dne 25. 9. 2017 vydala žalovaná rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce. Dále žalovaná rozhodnutím ze dne 26. 9. 2017 stěžovatele zajistila dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále „zákon o pobytu cizinců“).

II.

[2] Žalobce se proti napadenému rozhodnutí bránil žalobou podanou u Městského soudu v Praze, který ji zamítl. V odůvodnění uvedl, že zvláštní opatření za účelem vycestování dle § 123b zákona o pobytu cizinců nelze aplikovat, a to s ohledem na dosavadní chování žalobce na území republiky (pobyt bez platného cestovního dokladu, prokázání se padělaným dokladem, neexistence místa pobytu i finančních prostředků pro složení finanční záruky).

III.

[3] Žalobce (dále „stěžovatel“) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Namítl, že městský soud nesprávně posoudil možnosti uložení opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců. Žalovaná i soud dle stěžovatele vycházely z „*jakési fikce stěžovatelovy nespolehlivosti pramenící z využití padělaných dokladů*“. Rozhodování žalované se blíží nepřipustné paušalizované praxi. Dále uvedl, že by si byl schopen zajistit bydliště na českém území, ale nedostal k tomu příležitost. Nikdy se neprotivil jakémukoli rozhodnutí správního orgánu.

[4] Navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu i rozhodnutí žalované zrušil.

IV.

[5] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

V.

[6] Kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Nejvyšší správní soud proto posoudil důvodnost kasační stížnosti a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] V projednávané věci byl stěžovatel zajištěn dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Dle uvedeného ustanovení lze cizince zajistit za účelem správního vyhoštění, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.

[9] Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu čj. 5 Azs 20/2016-38 uvedl: „Vždy je povinností správního orgánu zvážit zejména osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených Českou republikou nebo jinými státy EU (včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince).“ Jinými slovy, k zajištění cizince lze přistoupit, není-li možné či vhodné uložení zvláštního opatření méně intenzivního; je proto zapotřebí se vždy zabývat možností využití uložení zvláštního opatření s ohledem na konkrétní okolnosti toho kterého individuálního případu. Přitom platí, že zvláštní opatření je možno považovat za účinná jen tehdy, pokud jimi lze dosáhnout konkrétního účelu zajištění mírnějšími prostředky. Uvedené platí obdobně pro aplikaci § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců a ostatních důvodů zajištění cizince uvedených v § 124 odst. 1 téhož zákona, neboť smyslem a účelem této právní úpravy, která vychází z čl. 15 odst. 1 návratové směrnice, je minimalizace zásahů do osobní svobody v případech zajištění cizinců za účelem vyhoštění. Povinností správních orgánů je proto ve všech případech vážit možnost aplikace mírnějších opatření předtím, než přistoupí k zajištění cizince.

[10] Dle § 123b zákona o pobytu cizinců je zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat, b) složení finanční záruky cizincem, nebo c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené.

[11] Stěžovatel uvedl, že nemá finanční prostředky ke složení finanční záruky. Stěžovatel nemá adresu místa pobytu a sám uvedl: „Nikde nebydlím, přespávám, kde se dá“, přestože se v Praze v době zadržení zdržoval již dva měsíce. Městský soud správně uvedl, že za této situace nebyla na místě vstřícnost, která by umožnila stěžovateli si až po zadržení zajistit bydliště, a to s ohledem na jeho dosavadní chování.

[12] V úvahu tedy přicházela pouze povinnost osobně se hlásit na policii. K té žalovaná uvedla, že neskýtá ze strany cizince záruky, že bude podmínky opatření dodržovat, protože úmyslně a vědomě porušil několik právních předpisů. Výslovně upozornila na úmyslné obstarání padělaného dokladu, který si stěžovatel opatřil pro cestu do České republiky.

[13] Žalovaná se na stranách 4 a 5 napadeného rozhodnutí dostatečně zabývala možností využít zvláštní opatření a s jejími závěry Nejvyšší správní soud souhlasí. Z chování stěžovatele je patrné, že nectí české právní předpisy. Na území vstoupil neoprávněně bez platného cestovního dokladu, pobýval na něm neoprávněně, neoprávněně pracoval (což bylo účelem jeho pobytu na území) a prokázal se padělaným dokladem. Je tu tedy nebezpečí, že pokud by stěžovatel nebyl zajištěn, mohl by mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění tím, že z území nevycestuje a bude dále nelegálně pracovat, což naplňuje podmínku § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců pro zajištění.

[14] Za těchto okolností proto nebyl prostor k uložení zvláštních opatření dle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

[15] Rozhodnutí žalované nestálo pouze na předložení padělaného dokladu, ale na dalších výše popsanych okolnostech vypovídajících o osobě samotného stěžovatele, které mají oporu ve správním spise. Námitka stěžovatele ohledně paušalizovaného rozhodování žalované o cizincích s padělanými doklady tedy není důvodná, protože se žalovaná individuálně věcí žalobce zabývala.

VI.

[16] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[17] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, které by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

[18] Ustanovenému zástupci stěžovatele přiznal Nejvyšší správní soud odměnu a náhradu hotových výdajů dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, za dva úkony právní služby (sepsání kasační stížnosti, doložená porada s klientem dne 5. 1. 2018) a související režijní paušál (2 x 300 Kč) v celkové výši 6800 Kč; zástupce stěžovatele předložil osvědčení o registraci k DPH, tato částka se zvyšuje o DPH ve výši 21 %; celkem tedy ustanovenému zástupci bude z účtu Nejvyššího správního soudu vyplaceno 8228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 5. března 2019

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu